

som nylig er omdelt fra Statistisk Bureau, og hvori er angivet Tallet af de nuværende mandlige og kvindelige alderdomsforsørgelsesberettigede, og det Tal er, dersom jeg ikke husker fejl, mellem 250,000 og 300,000, men ved Siden deraf er det angivet, at Tallet paa dem, der faktisk nyder Alderdomsunderstøttelse, er 59,000; med andre Ord: det er kun mellem en Fjerdedel og en Femtedel af den hele Masse, som endnu er kommet til at nyde Alderdomsunderstøttelse. Vi maa altsaa ganske roligt regne med, ikke at de berettigede først efterhaanden vokser op, nej, de er allerede til Stede, men har endnu ikke faaet meldt sig til Pensionsnydelse, saa vi kan regne paa, at denne Tilvækst af Byrden vil kunne holde de flestes Levetid, min Levetid og mange andres ud, den vil blive ved at vokse ustandseligt.

Der er altsaa god Grund til at undersøge, hvad der kan gøres i Retning af Besparelser og Forandringer af uheldige Lovbestemmelser for at sikre fremtidig Ligevægt mellem Indtægt og Udgift. Det var en almindelig Antagelse, den Gang den nuværende Regering tiltraadte, at den ansaa det for en af sine Hovedopgaver at bringe Orden i Finansvæsenet her i Landet, der trængte haardelig dertil, og det blev tilføjet — jeg tør ikke sige, om det ikke blev støttet af Udtalelser af Regeringen —, at man ventede, at dette skulde kunne lade sig gøre uden at forøge Laanene og uden at forøge Skatterne. Tiden har vist, at Laanenes Forøgelse var en absolut Nødvendighed for at komme ud af den nedværdigende Stilling at leve paa Veksler og Klatgæld, og at Forøgelsen af Indtægterne ogsaa var en Nødvendighed, naar man skulde formindske Underbalancen. Begge Dele har den højtærede Regering naaet, men hvad den ikke har naaet, og hvad jeg egentlig kunde sige, det forekommer mig, at den ikke en Gang har forsøgt, er den tredje Vej: Besparelser. Vi har haft en Besparelseskommision, som den blev kaldt, den havde formodentlig en bedre klingende Titel, men den kaldtes nu Besparelseskommisionen. Den tjente en Tid til Dække for, at der ikke skete noget alvorligt i Retning af Besparelser; „man maatte afvente denne Kommissions Udtalelser“. Udtalelserne kom, men jeg maa tilstaa, at jeg har ikke kunnet opdage nogen virkelig Virkning deraf. Jeg har ikke kunnet opdage noget virkeligt Forsøg paa at formindske unyttige Udgifter eller regulere saadanne Udgifter, som jeg ikke kalder unyt-

tige — skulde nogen have forstaaet mine Udtalelser saaledes, at jeg mente, Alderdomsunderstøttelsen hørte herhen, er det fejl, det er kun Formen, jeg har noget imod, ikke selve Tanken, om den har jeg været enig med Konseilspræsidenten, den har jeg bifaldet. Paa det Omraade mangler vi nu Regeringens Hjælp til at bøde paa den uheldige økonomiske Stilling, vi har. Jeg betragter det, der skete i Fjor, som nødvendigt, vi kunde ikke gaa fra Arv og Gæld, vi maatte gøre det, vi maatte finde os i at formere vor Gæld; i de ulykkelige Tider er den vokset rundt 100 Mill. Kr. Og vi maatte finde os i forøgede Skatter paa den mest trykkende Maade, som jo er den, hvor de rammer Personerne umiddelbart, det er den Maade, hvorved de føles mest. Det maatte vi finde os i, men saa skulde vi ogsaa have naaet, at vi derved banede Vejen for at komme ind i, hvad jeg vilde kalde regelmæssige og sunde finansielle Tilstande. Først og fremmest derved, at det gamle Ord, som min ærede Genbo (J. Pedersen) for nylig nævnede, igen kom til Agt og Ære: at sætte Tæring efter Næring. Han mente og andre mener ogsaa, at det ikke er saa let, men jeg mener, at man har ikke nogen Ret til fra Statens Side at urgere dette, naar man selv handler, som vi har handlet siden Systemskiftet, uden skyldigt Hensyn til den gode, gamle Hovedregel for al økonomisk Husholdning, hvad enten det er Statens eller private, stor eller lille. For enhver Husholdning maa det absolut være Normen, der skal følges.

Jeg sagde før, at det, jeg vilde tillade mig at gøre Bemærkning om, var vor finansielle Situation, som den er, og vore fremtidige Udsigter. Fremtidsudsigterne beror jo væsentligst paa, om det, man vil føje til, gaar i Retning af det, der allerede er gjort, nemlig at laane og beskatte, eller man vil fortsætte den bestaaende Lovgivning i Retning af kun at give ud, hvad der er fornødent, og give det ud paa en fornuftig Maade.

Maa jeg endnu komme med et Par Udtalelser om selve det foreliggende Finanslovsforslag. Jeg har lagt Mærke til, at den højtærede Finansminister straks ved Forelæggelsen udtalte sin Glæde over, at han nu en Gang efter saa mange Aars Forløb kunde fremlægge en Finanslov med Balance. At der ikke er Balance efter min gammeldags Formening, er klart; det har jeg allerede nævnt tidligere. Et Finanslovsforslag, hvor Regeringen kræver nye Laan og Realisation af Formue for at